

Иван Вазов

Борът

Там, дето се види Балканът високи
край дола тракийски, на южна страна,
да пуца стремливо плещи си широки,
величествен, страшен и прав кат стена:

там, дето се дига на мрамор основи,
сред хълми зелени, покрити с цветя,
де всичко шумува, играй, песнослови:
зефир, водопади, врабчета, листа –

в туй весело място, рай земен прекрасен,
издига се мълком със жълти стени
скит дъвен и жален кат спомен безгласен
в тез хубости нови на старите дни.

Наокол е шумно. Но в тази ограда
е глухо, безмълвно, всегашен е сън,
едвам се зачува дотук водопада,
кой пеняят гръмливо бухти си навън.

А в този скит спокоен, скит стар християнски,
над черквица ниска със вехти светий
се бор възвишава на ствол великански
и върха си черни във облаци крий.

Кат кедръ вековен в Ливанска пустиня
разперил е клони, потънал в мечти
свещени и тайни. На стара светиня,
на гробове неми той сянка държи.

Монах белобради, старик стогодишни
го помнят се тольк, се тольк голям,
нито пък са чули от хора предишни
кога му е корен забоден бил там.

И може би тоя гигантин вековни
на бившата саянност свидетел да е
и случки големи той още да помни,
които в живота си дълги виде...

И тъй той живеј тук години безчетни

със бури и хали в неспирна борба
и мразове зимни, и пекове летни
минуват безследно над горда глава.

Но в тая му пора, де всяк се дивеше
на негова хубост и височина,
понеже и той сам от тоя свят беше,
то общата участ, уви го стигна.

В нощ тъмна и мрачна внезапно се чува
от горски усои гръмовен, див глас
и хала ужасна заяв, залудува
с нечувана ярост и гняв дотогаз.

Долините жално ехтяха, пищяха,
пищяха полята в бурлиавата нощ,
Балкан се тресееше, горите ревяха...
И всичко поваля стихийната мощ.

Кат винаги борът сърдит, непокорен
се бореше храбро с туй страшно духло
и в тоз бой отчаен, изкъртен от корен,
с шум грозен простира гигантско тело.

Падна веч! И как е величествен, жален,
прострян на земята столетния бор!
До снощи той беше тъй горд и начален,
чело му летеше към синий простор.

Тогава утихна веявица люта,
гиганта надменни кат с трепет срази
и пълна от почит към жертва прочута
та място отстъпи на скръб и сълзи.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4267>]